

Fraenkel: Det forekommer mig ikke, at den højtærede Indenrigsminister i de Udtalelser, der havde Hensyn til Appelspørgsmaalet, traf det rette. Den højtærede Minister mente, saa vidt jeg forstod ham, at hvad det her gjaldt om, var at skaffe en saglig Afgørelse af hvert enkelt foreliggende Tilfælde, og en saadan saglig Afgørelse var Raadet i Stand til at træffe, da det har de sagkyndige til sin Disposition; det kunde derimod Højesteret ikke. Jeg er dog ikke enig med den højtærede Minister i den Betragtning. Det, vi, der ønsker en videregaaende Appelret, vil, er jo nemlig ikke at betage den forsikrede Adgangen til en saglig Afgørelse — den skal han selvfølgelig have —, men naar denne saglige Afgørelse er faldet, mener jeg, at han ud fra et almindeligt borgerligt Synspunkt maa have Ret til at appellere. Hvis han tror, at han er bedre tjent med en Afgørelse ved Højesteret, saa skal den Ret i et vitalt Spørgsmaal ikke kunne fratages nogen Borger.

Det er meget rigtigt, hvad den højtærede Minister siger, at Læger o. s. v., Fagfolk i det hele taget, kan bedre i et givet Tilfælde afgøre et fagligt Spørgsmaal end Højesteret. Men bortset fra, at Højesteret jo dog ogsaa har Adgang til at tilkalde et sagkyndigt Skøn, og har det sagkyndige Skøn liggende for sig i de Udtalelser, Retten vil faa sendt fra Raadet imellem Sagens Dokumenter, ser man jo ogsaa, at sagkyndige tager fejl, og det gælder vel alle sagkyndige. Jeg vil nødig sige, at særlig Læger tager fejl, men jeg kan dog ikke undlade at nævne, at jeg har været absolut opgivet af 3 Læger, der var yngre end jeg, og de ligger nu alle i deres Grav, medens jeg staar her; det var endda meget fremragende Læger, i alt Fald de to af dem. Den Slags Tilfælde ser man endogsaa ret ofte, og jeg mener derfor, at Borgerne ikke bør være afskaarne fra at kunne appellere. Desuden var der, saaledes som Lovforslaget blev fremsat, hvorefter hele Raadet havde udtalt Karakter af at være en Domstol, en Højesteret, for mig ingen som helst Tvivl om, at inden 10 Aar vilde den hele Institution have været fuldstændig bureaukratisk forbenet — det værste, der kan hænde med en saadan Institution. Selv som Lovforslaget nu er formet, vil der komme meget Bureaukrati og meget Skema ind i dette, og den eneste Udvej, man har til at faa frisk Blod ind, er Muligheden for en Appel, som jeg for øvrigt tror meget sjældent vil blive benyttet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fællesudvalgets Betydning blot to Ord. Jeg mener ikke, at Fællesudvalg skulde være til alene for at være en sidste Udvej i Tilfælde af Konflikt. Jeg mener, at for et Lovforslag, som er sagligt behandlet i begge Ting — og det er netop det særegne og det glædelige, at det er dette Lovforslag blevet —, men om hvilket der alligevel hersker væsentlige Uoverensstemmelser, er et Fællesudvalg det naturlige og det normale Sted, hvor man søger at komme ud over disse Uoverensstemmelser. Og jeg er ganske overbevist om, at netop fordi der er arbejdet sagligt i begge Ting, vilde man være naaet videre frem med Loven i et Fællesudvalg, og man vilde ikke have gjort noget Tilbageskridt.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem (Fraenkel) sagde, at alle kunde fejle, og det er der jo ingen Tvivl om; det gælder vel ogsaa Domstolene; Jurister kan sikkert ogsaa fejle. Det, som er Spørgsmaalet, er, hvor der er Sandsynlighed for at faa den bedste og sikreste Afgørelse af saadanne Sager. Det er vel ikke tilfældigt, at man i et andet Land har valgt at lægge Afgørelsen i sidste Instans af Spørgsmaal som disse netop hos et sagligt Raad. Den norske Ordning lægger den første Afgørelse hos Rigsforsikringsanstalten, og hvis man er misfornøjet med den, appellerer man den, ikke til de juridiske Domstole, idet man skønner, at man ikke der vil kunne finde den rigtige Afgørelse af disse Spørgsmaal, men til et Raad, som er sammensat just som Arbejderforsikrings-Raadet her, og det har da den endelige Afgørelse. Det er vel ikke tilfældigt, at man netop er gaaet den Vej. Det friske Blod i disse Afgørelser vilde ikke kunne hidføres, naar en juridisk Domstol, som ikke har Forbindelse med det praktiske Liv i disse Sager, kom til at træffe Afgørelsen. Det friske Blod vil derimod hidføres ved, at Raadet stadig staar i Forbindelse med alle de interesse-rede Erhvervsorganisationer; dets Medlemmer skal fornys hvert 6te Aar efter Indstilling fra disse Organisationer.

Det ærede Medlem nævnede som Vidnesbyrd om, at man kunde tage fejl, at tre Læger en Gang havde opgivet ham. Ja, det kommer jo an paa, hvad de har ment dermed. Jeg haaber ikke, det ærede Medlem misforstaar mig, men jeg ser mig ogsaa nødsaget til at opgive ham.